

[Mærk.]

loven, nemlig det stadig stigende forbrug — eller rettere sagt misbrug — af narkotiske midler her i landet. Det er et problem af stor samfundsmæssig betydning, ikke blot fordi det fortrinsvis er unge mennesker, der bliver offer for denne last, men også fordi disse unge mennesker i de allerfleste tilfælde er fortabt. Jeg er vidende om, at en kommission arbejder med disse ting, og at det er hensigten at fremsætte et lovforslag, som kan bremse narkotikamisbruget. Men ville det ikke være hensigtsmæssigt, indtil en sådan lovgivning kan gennemføres, at lade sundhedsstyrelsen administrativt skærpe kontrollen med de falske recepter og ligeledes skærpe kontrollen med lægernes udstedelse af recepter på narkotika. Jeg siger dette, fordi jeg tror, det haster meget, hvis man vil dæmme op for det stadig stigende misbrug af narkotika, som finder sted til ulykke for så mange unge mennesker, og jeg håber, at den højtærede minister vil tage dette spørgsmål op til nærmere overvejelse.

Marius Buhl: Den omstændighed, at nærværende lovforslag hviler på en kommissionsbetænkning, giver jo en vis garanti for, at hver enkelthed i det har fået en saglig og grundig bearbejdelse, og at det virkelig er udtryk for megen saglig viden. Lovforslaget fremsættes jo nu for anden gang, og det betyder, at der er holdt to udførlige og instruktive taler af de respektive ministre ved fremsættelsen, at der er holdt ordførertaler, sidste gang lovforslaget var til behandling, og nu igen holdes ordførertaler, således at offentligheden vel må være tilstrækkeligt orienteret både om forslaget og om partiernes stilling. Jeg vil derfor gerne nøjes med her i dag at sige nogle ord om det par områder, på hvilke det her foreliggende lovforslag principielt afviger fra tidligere indenrigsminister Aksel Møllers forslag.

Jeg tager først det afsnit, som handler om medicinalfabrikkerne. Som vel de fleste ved, er det sådan, at medicinalfabrikkerne

kan få produkter optaget på speciallister, og så nyder disse produkter en beskyttelse i den forstand, at ikke en og hver kan give sig til at forhandle dem eller eftergøre dem. Det er en værdifuld beskyttelse. Det sidste forslag gik ud på, at med hensyn til denne beskyttelse skulle de nugældende regler følges, således at tidsfristerne skulle være 20 år + efter ansøgning 10 år + igen 10 år; det vil sige, at beskyttelsestiden maksimalt kunne komme op på 40 år. Mit parti gik dengang ind for disse frister, dog ikke således at forstå, at vi ikke kunne være gået med til andre frister. Vi vidste godt, at disse frister ikke var i overensstemmelse med de af apotekerkommissionens flertal foreslåede, og at der også fra anden side var stærk modstand mod deres gennemførelse, så vi gik ind for dem med fuldt overlæg, og vi gav udførlig begrundelse for, at vi foretrak den lange frist fremfor den korte.

Nærværende lovforslag går jo ind for kommissionsflertallets affattelse, altså for, at beskyttelsestiden kun bliver 10 år + 5 + 5, d. v. s. maksimalt 20 år. Jeg må straks sige, at mit parti holder fast ved, at den tidligere indenrigsministers forslag var det bedste. Der er ikke i mellemtiden kommet oplysninger frem, som tjener til at ændre vor stilling, måske snarere tværtimod. Jeg skal prøve i mine argumenter for denne fastholden at undgå de argumenter, jeg førte frem sidste gang. De vil, hvis man skulle kunne tænke sig, at der var nogen i partierne, der interesserer sig for dem, kunne findes i tidenden, og give mig til ligefrem at bede om tilladelse til at citere mig selv vil jeg dog ikke. Jeg vil altså forsøge at finde andre ord for argumenterne her i dag.

Se, der er ingen, der benægter, at medicinalfabrikkerne har udført et godt og dygtigt arbejde. De forsyner hjemmemarkedet nu og er omtrent eneherre på markedet, og de har oparbejdet en eksport, som vistnok andrager over 100 mill. kr. Det er altsammen meget prisværdigt. Når disse fabrikker står på et så højt stade efter den ordning,